

Jmenovaná filmová povídka se přidržuje vyzkoušených vzorů a patrně vědomě se zříká hledání nových cest. Plán se mi tedy jeví jako konvenční práce, která je sice bez rizika, ale i bez vznětu. Obrazy, které budou líčiti Agrino a Ivovo dospívání, považuji za neúměrnou elongaci. Film by měl začínat dramatickým dějem. Postavy zamýšleného filmu se mi zdají příliš jednoznačné. Protože je pak jejich touha a vůle v naprosté shodě vzájemné a v naprosté shodě s běžným pořádkem, proběhne příběh bez tragiky.

Smutná příhoda (totiž zranění lesního) nevyvěrá z hlavních dějové osnovy, ale z epizodické vložky pytlácké. Nit, kterou tento motiv souvisí s vlastním vypravováním, je jen nespravedlivé obvinění, jež může být vztahováno na hrdinu dost násilně a po čas velmi krátký.

Lesníkovu zranění působí vůbec jako věc zosnovaná k potřebám dramatickým. Ve skutečnosti by asi probíhala jinak: Hajní hledají pytláka. V té době tedy znamená každý výstřel v blízkosti myslivny cosi nepřeslechnutelného. Jakmile by tedy padla rána, pustili by se hajní do lesa. A potom: Kdyby se lesník nevrátil z honby na pytláka, jeho milující žena by ho dozajista sháněla. Rozhodně by jí napadlo, že výstřely znamenají někdy smrt i pro myslivce.

Dále bych chtěl poznamenat, že lesníkova žárlivost je živena vždy stejnými omyly.

Jediný Ivo je postava s vnitřním napětím, ale zdá se mi, že je i značně romantická a knižní.

Klášter, hudba, malování (při němž se tak přeceňuje model a námět), asketická ves atd. mi častěji připomínají kulisy a rekvizity než skutečnost a cosi živoucího.

Vposled mám jakousi pochybnost, je-li správné, aby se Agrina vášnivá povaha traktovala takto: „Agri připomíná...

podrážděné děcko, kterému se právě vzala jeho nová hračka. (Agri) ...se vrhá na tělem Tetra ještě zahřáté lože, aby její zoubky se v marné touze zaryly do podušky...“ — Bojím se, že by podobné instrukce mohly svést herečku k afektovanému projevu.

Soudím, že návrh nazvaný Satanela může být přijatelný jen ve smyslu běžné merkantilní produkce.